

Scînteia Tineretului

Organ Central al Uniunii Tineretului Muncitor

Anul XII, Seria II-a, Nr. 2468

4 pagini — 20 bani

Vineri

12 Aprilie 1957

Prima întînire cu arta lui Serghei Obrazov

TAINA PĂPUȘII

A fost o seară dintre acelea pe care sufletul le păstrează în ungherele sale ca pe o rezervă de optimism și frumusețe, de dulțime și umor. Farmecul vieții pe care niște păpuși izbutesc să-l redea cu o autenticitate excepțională a produs, înainte de toate, umire, o umire fără margini. De-a lungul a două ceasuri și jumătate el a durat această primă întînire a publicului bucureștean cu Teatrul Central de Stat de păpuși din Moscova, o mare taină a plătii între minusculele scene și sala. Era de neînțeles cum aceste intruchidări omenești, chiar stilizate cu artă, aceste păpuși la care lucrașeră cu mîgăla pictori, păpușari, croitori, machiori, tehnicieni, din partea domeniului, în sîrșiți aceste figuri nelăsitate de cîte 50 cm. lungime, puteau să „cînte” cu alina duh, să danseze cu alina haz, să aibă o mimică atît de variată, dar mai ales să trăiească atît de puternic omeniile. Lecțiile oferite în „concertul naibîșnii” au fost înfîntate mai pătrunzătoare, mai pline de convingere, decît nu știu cîte conferințe „ex-cathedra”. Impotrirea prostiei, impotrirea rătăcirii, impotrirea prostului gust, impotrirea cosmopolitismului, impotrirea vulgarității, — păpușile au adus un formidabil accuzator: risul, risul nereșinat, clocotitor, risul pînă la lacrimi și au obținut din partea spectatorilor senzația delințivă. Dar marea taină a vieții păpușilor nu era încă deslegată prin indentificarea finetelor satirice.

Deocamdată, cu o curiozitate flămîndă, de copil, cu o bucurie intensă, de copil, cu o teamă cu nu cumoa totu să se sfîrșească prea repede, leamă de asemenea proprie copiilor, oamenii mari priveau scena. Apariția decorului (corinții roșii, din cațifea, cu pampourii aurite, cu loții laterale „à l'empiriale”, cu șiruri de reflectoare sus, totul la proporțiile unui teatru ilustriat — a stîrnat în auzul primilor fiori al copilăriei eterne. Vraja a început. Un dirijor a executat o uvertură, cu autoritate, adresîndu-se orchestrei imaginare pe care parcă o ghiceai într-adevăr jos, sub rampa. A apărut comperul, spiri-

de mult le-a intrat în deprindere. Conducătorul ansamblului figuranesc prezintă protagoniștii acestuia cu o voce îndrăzneață în timp ce mustățile li fremdă. Individul dualitatea păpușii este una din calitățile cele mai izbutoare. De asemenea este desăvîșită sincronizarea glasului omeneș cu mișcarea păpușii. Total este dinamizat cu o îndeminare pentru care nici o laudă nu ar fi exagerată. Si totuși, nici măcar în măestrerie nu constă în întregime secretul de care vorbim. El s-a dezvăluit în fața noastră abia la sfîrșit, cînd comperul, scuizîndu-se pentru faptul că toți cei pe care l-a prezentat și el însuși, nu sînt decît păpuși, s-a retras îndrăznil corinții. Atunci, deodată, dinapoi paravanului aflat sub mica scenă, s-au ivit niște mîini omenești, care ni s-au părut enorme pentru că vreme de două ore și jumătate auusesem o altă dimensiune a umanității. S-au ivit mîinile păpușilor, cîntînd în continuarea cîntecului pe care păpușile pîrșeau de interpretarea cu eteoa se-cunde înainte. Acestea stăteau acum inerte în brațele celor ce le dăduseră viață. A apărut artistul popular, Serghei Obrazov. A stăpînit scena doar cîteva minute, răspunzînd mîltămirilor spectatorilor. Dar cum a răspuns! Cu o asemenea revedere a inimii cum o am mai întîlnit vreodată. Chipul său inspirat, rîdînd o curiozitate bîndată și dragoste, a luminat sala. „Da, port București în inima mea, încă de acum 12 ani cînd l-am văzut pentru prima oară. Mi-e drag, li iubesc, iubesc tara aceasta însoțită... În-țoldeaua mi-am amintit de ea cu de o țară unde oamenii își soare în priviri și un zîmbet generos pe buze... de aceea emoția mea a fost atât de mare... A-ti de mult am vrut ca s'neacucați li să vă placă, să reușească... Sînt mîndru pentru tovarășii mei, sînt mîndru pentru mine că o-a pădău... Vă mulțumesc, vă mulțumesc prieteni, dragii mei...”

Și a urut să deslăci în două buchele de fiori ce i se oferise, ca să-l împartă cu Maria Serbănescu, actorul care își imprimase vocea comperului; bucheții nu s-a deslăci însă și atunci, înghină brașul său, Obrazov a pus brațul interpretului romn, ca să cuprîndă împreună florile recunosținjale. Așa am înțeles, în sfîrșit, taina uriașului succes al păpușilor. Da, bineînțeles, e vorba de conținutul educativ al satirilor, da, desigur umorul, fantezia spectaculoasă pe tot scopa inimii, incontestabil că studiul aprofundat al fiecărui mișcări face măestră mîinilor grele de egalat. Dar toate acestea n-ar fi creat viața fără inima lui Serghei Obrazov. Ea, în primul rînd, ea dăruiește păpușii spiritul din nobila sa frîntură, și dacă dămnezeu ar fi făcut într-adevăr lumea, cred că de aici ar fi trebuit să-și ia modelul.

ȘTEFAN IUREȘ

O delegație guvernamentală a R. P. Romîne va vizita R. D. Germană

În urma invitației guvernului Republicii Democratice Germane, o delegație guvernamentală a Republicii Populare Romîne va face o vizită prietenească în Republica Democrată Germană. Vizita va avea loc în cursul lunii aprilie.

În împlinirea zilei de 1 Mai

Camionul 10.000

ORAȘUL STALIN (de la corespondentul nostru).

Au trecut trei ani de cînd la toate cîrmătoarele spectacolelor jurnale de actualități au văzut pe ecran prima coloană de camioane romînești plectate în roșii pe șoselele patriei. A fost începutul. Pe poarta uzinelor „Steagul Roșu” a ieșit și a plecat în roșii o camionul 10.000.

Mulți dintre cei care lucrează și astăzi la fabricarea camioanelor, la uzinele „Steagul Roșu” din orașul Stalin zîmbeșeră

cu îngăduință, gîndindu-se la acele prime mașini ieșite din mîinile lor: uși de placă, cabina, caroseria, suprafața timplicăriei nu prea strălucitoare, aparatul electric încă rudimentar.

Trecîndu-se de la fabricația de unicate la fabricația în serie masivă, mașinile aplecate pentru prelucrat axul cu came, arborele cotit, blocul motor, caștile de lezot, cilindrii motorului — inovație a colectivului Hoffman care a primit Premiul de Stat pe anul 1955, în careia pilot de tur-

nat în coji de bachelită, călărea cu curent de înaltă frecvență a arborilor cotiți și a axului cu came și altele, au luat locul vehicilor utilitare și procedee de muncă. Camionul 10.000 are acum uși metalice, s-a înlocuit rațiile și rezervorul de benzină, s-a îmbunătățit calitatea construcției cabinei, a mașii. S-a introdus termostatul la motor, și multe alte perfecționări.

Pe poarta uzinelor „Steagul Roșu”, a ieșit plectînd în roșii camionul 10.000. În ziua aceea se dă ză ză la terminarea camionului 10.001.

Un interesant concurs ȘTIINȚIFIC STUDENTEȘC

Am avut întodeauna admirație și un deosebit respect pentru oamenii care-și dedică întreaga viață formulelor, aparent reci și reci ale matematicii. Poate și de aceea în discuțiile cu el resimț o anumită stîngăcie. Totuși, datorită simpatiei arătate de academicienii GRIGORE MOISIL și MIRON NICOLESCU am convingerea că cititorii noștri vor reuși să-și facă o idee clară despre concursul de matematică și fizică ce se organizează anul acesta pentru studenți.

De vorbă cu acad. Miron Nicolescu și acad. Gr. Moisil

Inceput dînsul — cunoscut și din auzite. Contactul direct cu acest gen de concurs l-am luat mai tîrziu, atunci cînd tradiția era formată. Pasivitatea și îndrăzneala în a înfrunta matematica cu toate formulele și soluțiile ei, este veche și a cuprins întodeauna un anumit număr de tineri, reprezentînd o cifră deloc minoră. Poate de aceea preocuparea pentru a găsi forme variate de manifestare a interesului pentru matematică aparține tocmai tinerilor.

Originea concursurilor trebuie căutată în originea revistei „Gazeta Matematică”. În anul 1895, un grup de entuziaști tineri ingineri care construiau la Cernavodă podul peste Dunăre, gîndindu-se că apariția unei reviste cu specific matematic va decide gustul tinerilor elevi pentru matematică. Ii va stimula la creșterea unor lucrări originale, au scos primul număr al „Gazetei Matematică”. Cum revista nu putea să cuprindă în spațiul în paginile sale pe toți iubitorii matematicii, s-a simțit nevoia unui alt stimulente cu un caracter mai larg. Și s-a gîsit că cel mai potrivit stimulente ar fi concursul. De atunci, cu mai mult de cincizeci de ani în urmă, în fiecare an se organizează pentru elevii tradiționalului concurs de matematică și fizică, meru proaspăt în ce privește conținutul și caracterul participării, meru promiștor prin aceea că de fiecare dată duce la desoperirea altor talente matematice. — Dîmre elevi. Dar studenții? — V-aș vorbi cu plăcere, dar la studenți nu există

(Continuare în pag. 2-a)

MESERIE să-mi aleg Meseria? Constructor

Prietenui mei, Grigore, e strungar. Acum citeva zile l-am întîlnit din întîmplare în fața unui magazin. M-a privit lung, apoi, lășindu-și mîna pe umărul meu, m-a întrebă:

— Ei, cum merge, bătrîne? — Bine. Tu ce faci? — Strungărie. Nu mă despart strung cu nici un chip. Strungărie, dragul meu, e... — și au început să curgă laudele.

M-am gîndit tot drumul la Grigore Bătrîn, și tot îndrăgostit de strung...

Orî cît de frumuse ar fi alte meserii, mie tot mai dragă mi-e meseria de zidar, de constructor. Pentru mine construcțiile sînt mișcătoare care mă cheamă, mă atrag. Cînd eram mic, nimeni nu m-a întrebă ce meserie aș vrea să-mi aleg. Nici eu nu m-am gîndit la ceva precis. Știam un lucru: dimineața tata luă mîștrii și plecă să caute un loc de muncă. Eu mă înțeam după el. În mahala se spunea: „au plecat zidarii”.

La început, schelele mi-au dat fiori de gheață. Oamenii cu chipuri ofilite, flămînzii și rupți, urcau treptele cu zeci de cărămizi încrîcate în samarul din spate. Printre aceștia era și tata. Nu înțelegeam un lucru: cum de nu-i e frică să se cațere acolo sus. De ce are dată descoperirea noastră în ochii lui o flăcărie ciudată, dragoste pătimășă pentru meseria de constructor.

Dacă aș fi acum copil și cineva m-ar întrebă ce meserie mi-aș alege, aș răspunde fără să stau pe gînduri — constructor. Căci nimio nu este mai minunat decît să construiești în zilele noastre, să înalți locuințe muncitorești, să ridici zidurile unei noi creșe, să participi la refacerea orașelor, la înflorirea lor.

Meseria de zidar am învățat-o în urmă cu 50 de ani. De fapt, tata mi-a fost dascăl. Cînd drumurile noastre s-au desprîșit m-au încercat mai avan necesarile. De cite ori tîndeam să mă ridic spre carte, spre știință, eram dat înapoi, la munca brută, limitată, istovitoare, fără perspective. Patronii aveau nevoie numai de roboți. De atunci s-au schimbat multe. S-au dezvoltat orășe, s-au ridicat complexe industriale la baza cărora stă introducerea tehnicii avansate, s-au mecanizat procesele de producție pe șantierelor și în fabricile noastre. Viața și tehnica înaintă-tează.

Pe șantier, locul chipurilor ofilite de praf și moloz, le-au luat fețe sănătoșe, zîmbitoare. Desigur, zidarul trebuie să știe să înfrunte vîntul și ploaia, zăpada și vîpăla soarelui. Dar alta e viața. Șantierul a devenit adevărate școli de cadre.

Pe șantierul construcției fabricii de confecții „Gh. Gheorghiu-Dej” din București am întîlnit un alt coleg de breșă — Dinu Dumitru. Era tot zidar. Pe atunci cea mai înaltă mecanizare era „bobul”. Cu el transportam betonul la vertical. Important era însă că de data aceasta construim pentru noi, pentru viața noastră. Și asta era deajuns ca să se muncească cu abnegație, cu dragostea care merge pînă la uitarea de sine.

Au urmat alte șantier: Școala profesională „Mihai Bravu”, halele Ober, Combinatul „Zorile” din Jilava.

Am văzut în acești ani cît de repede se înalță oamenii pe treptele măestriei profesionale. Pe șantier Școli profesionale „Mihai Bravu” s-au calificat foarte mulți tineri. Îmi amintesc numele a doi dulgheri, Cornel Cocioș și Mihai

Popescu, strașnici băieți, adevărați constructori.

Azi îți poți alege meseria după chemarea inimii. Vrei să fi constructor? Urmează școala profesională de specialitate. Ai depășit vîrsta de școlarizare? Nu-i nimic. Te duci pe șantier și te califici acolo la locul de muncă. Poți ajunge zidar, electrician, mecanic, fierar betonist...

În ultimii ani au început să se introducă în construcții elemente prefabricate din beton armat. Se aduc noi și noi mecanisme. Cu 50 de ani în urmă nu îndrăzneam nici măcar să cred că am să devin constructor. Acum un an, împreună cu alți tovarășii, am fost trimiși să studiez în U.R.S.S. tehnica sovietică în construcțiile de prefabricate.

Eu, zidarul din mahala, studiez azi vibropresarea betonului și experimentez betonul precompimat pentru conducte.

Dragostea de această meserie importantă o citesc azi în ochii multor tovarășii mai tineri ca Ioșif Tudor, Vasile Stoeneșcu, Gheorghie Priboi. Nu de mult ei și-au pîrșit locurile din birouri și au venit în rînd cu cei ce alăturăm cărămida lingă cărămida și ridicăm clădiri, uzine, fabrici, creșe. Astăzi sînt muncitori calificați și sînt mulțumii de munca lor. Stoeneșcu, de pildă, cîștigă cam 1.000 lei pe lună.

Șantierul e viață clocotitoare, pătimășă. Pe șantier îți dau întînire, la început cu emoție, curajul, entuziasmul, inițiativa, bărbăția. Frumoasă e munca de constructor!

CONSTANTIN ENESCU
maistru
la Institutul de cercetări științifice pentru construcții

Viața de organizație

Un entuziasm care așteaptă să fie canalizat

— Va trebui să ne cunoaștem Bucureștii. Slat convins tovarășii că sînt și printre noi destui care nu cunosc orașul în care trăiesc. Cuvîntele tov. Constantin Prîsăcaru din partea organizației U.T.M.-Agerpres, spuse de la tribuna Conferinței raionale U.T.M.-Gheorghie Gheorghiu-Dej, au stîrnit pentru un moment mirare. „Cum adică oameni care s-au născut și au crescut în București nu-și cunosc orașul?”

— Să nu vă mirați, continuă tovarășul Prîsăcaru. A cunoaște Bucureștii nu înseamnă numai a ști cum să ajungi dintr-un capăt la altul pînă în celălalt, sau strada care te duce de la un străzîș la altul. În cordina mea m-am referit la un alt aspect al cunoașterii. M-am gîndit la istoricul orașului, la muzeele interesante ce se gășesc în el și pe care mulți nu le cunosc. Oprele de artă ce străluciesc diferitele piețe ale orașului și pe lingă care trecem de cite ori fără să le înțelegem, fără să le admirăm frumusețea. Mă refer chiar și la case, locuințe, în care s-au întîmplat fapte demne de cunoscut și în care au trăit și activat oameni ce au făcut glorie patriei noastre. La acest aspect al cunoașterii a Bucureștiiului nu-am referit.

...Și treptat, pe la tribuna conferinței au trecut numeroși tineri care și-au spus cuvîntul, care și-au exprimat părerile lor despre munca organizației raionale U.T.M.

Pe marginea conferinței Comitetului raional al U.T.M. „Gheorghie Gheorghiu-Dej” București

pe un an de zile, care au lăudat și criticat. Aproape însă că n-a existat vorbitor care să nu-și fi îndreptat atenția și asupra modului în care tineretul își petrece timpul liber.

Tov Prîsăcaru a avut dreptate. A avut dreptate prin ideea mare care s-a desprins din cuvintele sale. Pe oameni trebuie să-i învățăm, să-i ajutăm să facă lucruri interesante care să le umple viața, să le îmbogățească conștințele. Trebuie deci să-i educăm. Dar educația, așa cum au subliniat mulți vorbitori, nu trebuie să se rezume numai la formule de învățămînt politic — aspect analizat de altfel cu destulă seriozitate în conferință. Educația ideologică și politică a tinerilor în special prin formele învățămîntului politic, are o importanță deosebit de mare. În articolul de față ne vom ocupa însă mai pe larg de aspectele muncii de educare a tineretului în timpul său liber. Această problemă cunosște o gamă variată de forme, are un arsenal bogat de mijloace.

Darea de seamă a comitetului raional U.T.M. a analizat pe larg în special modul cum se desfășoară acțiunea de educare politică

și ideologică a tineretului cu ajutorul învățămîntului politic. În darea de seamă însă, așa cum au subliniat tovarășii Grigore Dumitru, de la I.S.B., Ion Pîrvelescu, responsabil de brigada la uzinele „Clement Gottwald”, Ion Ilie, activist și alții, nu a fost făcută o analiză atentă a modului în care organizația U.T.M. se ocupă de organizarea plăcută și folositoare a timpului liber al tineretului.

— Trebuie înțeles, a spus tot tovarășul Prîsăcaru, că bulevardul, cu toate hainanele sale, e dis-

I. PETRU

CONTINUARE PAG. III

Ieri a început a X-a ediție jubiliară a CURSEI ȘCÎNTEII

Ieri dimineață, 83 de cicliști au pornit din fața Combinatului Poligrafic „Casa Șcînteii” în cea de-a X-a ediție jubiliară a tradiționalului competiții sportive „Cursa Șcînteii”. Chiar de pe primul kilometru, între zecile de cicliști s-a angajat o dispută vie. (Citiți în pag. III-a, reportajul telefonic transmis de la Orașul Stalin de trimisul nostru special).

Ieri s-a împlinit exact un an de zile de cînd Chirică, fostul meu coleg de școală și-a exprimat dorința să-și adauge încă două rînduri de talpi la pantofii. S-a potricit ca tocmai atunci cîmarul de pe strada noastră să nu aibă loc de lucru și Chirică și-a căzut curînd cu-nel împlinit. În ziua cînd trebuiau să fie gata pantofii, Chirică m-a rugat să merg și eu cu el în cîmar. Pantofii lui Chirică erau puși sus pe o poliță și eră-leu cu totul altfel de cum îl țineam eu: talpile groase, chiar foarte groase îi făcuseră de necunoscut. La prima vedere am fost tentat să cred că sînt și altcineva, pe seama, cu ceva beteșuguri la umblet. Volam tocmai să-l întreb pe cîmar ce defect arepedeece are stăpînul pantofilor, cînd strigătul de entuziasm al lui Chirică a pus capăt intențiilor mele: „Brază meșter” și începu să miștie pantofii și începu să miștie părțile de pară ar fi acut în mîna doi bulgări de cur. A numărât banii cîmarului, cîmarul i-a dat pantofii și Chirică ne mai putînd pe seama rezinta ispitit, cîl el clipi din ochi s-a și înălțat cu el. Apoi, cu ochii strălucînd de bucurie, se uită la picioarele și îmi gopii: „Parcă-ogren să știu ce-o să zică Miki și Riki cînd m-or

vedea, hă, ce spui? Paf și fac! Cere Miki, cere Riki, habar n-avem și t-am răspuns dînd din amari înțele de a teși în strada, cîmarul, cum cumeocade, i-a urat lui Chirică să-i poarte să-nțos” precenindu-l însă că să fie cu băgare de seamă l-s început, pînă și să dă umbrelă după pantofii. Iar eu, tot mai surprins de îndrăneala lui Chirică, îl primăcunederuți și oricit am încercat, nu-mi aminteam ca pe creșea cînd eram copil, să-l fi căzut orodată pradă orunei crize de debilitate cerebrală.

După cîteva săptămîni l-am întâlnit iar pe Chirică. Arăta așa cum da altfel prezîntăm că o să arate. Mergea pe strada lăgîndu-se și cînta repetînd cu stupiditatea celui înconștient re-

șperiat și depărîndu-se o bucată de drum, făcu tute cîteva cruci, înghinînd cu mîlă: „Dă-dăoamne mînt!”

Niciodată n-am crezut în miracole, dar întîmplarea cu Chirică îmi dă de bănuș că toate i se trag de la talpile acelea. Ce mai, Chirică cel cu trei rînduri de talpi nu mai era Chirică cel cu un singur rînd de talpi. Părul îi creșcuse alandala, dînd capului o formă ciudată și, în întregul său, Chirică aducea oarecum cu un fel de ginganie preistorică: cînd te uitai din față seamă mai mult cu un arici pe picioare de struș; din spate însă te punea în încurcătură părul neședat ce se înclîngase ca o coadă de rășol, răscuțindu-se în sus pînă lingă urechi. Hainele îi

seamă și nici oareun gură-cască fără nici un fel de preocupare. Ba dimpotrivă: cît e zălucă de mare, bate străzile, te miră pe unde, și nu fîră scop. Chirică, fiind totuși om și nu animal are și el în cîntă un fel, un „ideal”, cum s-ar spune. Și-a pus în cîntă să deșină cel mai de seamă cercetător al jargonului ămcheresc. Într-un cuvînt Chirică și-a pus în gînd să deșină cel mai mare ămcher. Acesta e țelul său și alergă de se nădușe, toată ziua, în căutarea celor mai noi bancuri născute în lumea celor cu trei rînduri de talpi. Cum află un banc necunoscut sau cu o circulație mai restrînsă, Chirică, gata l-a și capturat și arde apoi de nerăbdare să-l difuzeze numai decît. „Mamă, parcă ogren să știu ce figuri o să facă Miki și Riki cînd le-o zice: „Sanchi, ce bă, o-ai făcut înjecții cu margarină? Paf și fac!” La aceste gînduri în sufletul lui Chirică se produce o bucurie atît de puternică încît pînă la ora întîlnirii cu Miki și Riki i se pare o săptămîna. Uneori se întîmplă ca cei doi să nu poată fi întîlniți în ziua aceea și Chirică, amărît cum nu se mai poate, face ce face și „plasează” bancul altora, indiferent cui. Se lănceșă ca din întîmplare cu un ceteșean care i se pare lui că ar fi „fazan”, îl calcă pe punctoi cu cele trei rînduri de talpi ale sale și făcînd tot el pe suprașul, îl strigă să audă cît moi mulți cu putînță: „Ascultă neică, ce, ai teleztor la rezer? Nu te mai uită cît mai e și alți oameni pe strada!” În cazul de față pe

V. BARAN

CONTINUARE PAG. III

Uu entuziasm care așteaptă să fie canalizat

(Urmare din pag. 1-a)

pus oriunde, la orice oră, să facă „educație”. Ce fel? O cunoaștere, pe toți, ce care trecem unorii pe bulevard. Ea se manifestă prin acte de bulgarianism, prin acte de imoralitate, prin atitudini refractare culturii și aproape oricărui purtări civilizate. Avem noi oare dreptul să-i lășăm pe tineri pradă unor astfel de apucături?

Darea de seamă recunoaște la un moment dat că datorită slăbirii muncii educative, în unele organizații de bază au apărut la unii tineri trăsături de caracter improprie tinerului comunist, care murează frumusețea tineretului. Au fost cazuri când studenți care și-au terminat facultatea au renunțat din comoditate mic burgheză la ideile, la viața, schimbând funcția de inginer de mine, cum a făcut tov. Albu Mihai de la Institutul de mine, cu o muncă de funcționar la un birou oarecare din Capitală. Organizația U.T.M. nu au intervenit cu toată promptitudinea când asemenea trăsături de caracter au început să apară, nu au știut, printre-o activitate educativă, antrenantă, să prezintăm asemenea fuziuni morale. De ce acest lucru?

Pentru că așa cum au arătat mulți vorbitori și cum a recunoscut chiar darea de seamă, comitetul raional U.T.M. cu toate rezultatele bune obținute în munca de educație a tineretului, a avut încă serioase slăbiciuni mai ales în ceea ce privește organizarea plăcută și interesantă a timpului liber al tineretului.

Merită într-adevăr cuvinte de laudă amplexarea pe care a dat-o comitetul raional U.T.M. concursului „Iubiiți cartea”. În momentul de față la acest concurs sunt antrenați peste 9.500 de tineri dintre care aproape 1.100 și-au luat insigna de „Prieten al cărții”. Cu tot numărul mic (6.000) de tineri care au fost îndrumați în decurs de un an spre vizionarea colectivă a diferitelor spectacole, considerăm că acțiunea a sprijinit toți muncii de educație a tineretului. Același scop i-au servit în urmă amărâ și Spartachiada de iarnă a tineretului la care au participat aproape 34.000 tineri. Având un recunoscut și tovarășii Enache Ion de la Institutul de mine, Munteanu Eleonora, secretară la F. C. „Gheorghe Gheorghiu-Dej”, Popescu Ion de la Intreprinderile „9 Mai” și mulți

alții, lucruri interesante au început să se facă și în pregătirea întinderii Festivalului Mondial ce se va ține la Moscova. În acest sens la Institutul de mine s-a înființat o frumoasă echipă artistică care va da în curând primul său spectacol. La „Semănătoarea”, F.C. „Gheorghe Gheorghiu-Dej”, „9 Mai”, „Armătura” etc., s-au organizat colțuri ale Festivalului și „Joi ale Festivalului” și se lucrează astăzi la pregătirea darurilor pe care delegația noastră le va duce la Festival. Dar toate acestea nu satisfac încă.

Din cuvântul multor delegați la conferința a răbătut dorința, și nevoia totodată, de a se realiza o cunoaștere reciprocă a tinerilor din diferite organizații de bază din raion, o legare mai strânsă a acestora. „În raionul nostru există organizații de bază cu profil diferit, a spus în cuvântul său tov. Popa Victor din organizația de bază U.T.M.-Radio. O sudură între aceste organizații U.T.M., o cunoaștere reciprocă mai profundă, mai caldă, se impune în momentul de față ca o mare necesitate”. Au fost organizații de bază care au încercat să facă câteva vizite în Intreprinderi, dar această practică nu s-a extins, în afară de aceasta, se pot organiza o seamă de acțiuni comune cum sint de pildă, amenajarea unui teren sportiv în raza raionului, amenajarea de spații verzi, schimburi de experiență între brigăzi. De ce nu organizăm spre exemplu reuniuni comune — a spus tov. Popa Victor? — Noi de pildă, avem un club foarte bine amenajat și în fiecare săptămână are loc „Joi Festivalului” cu un program divers de interesant. La astfel de tineri din alte întreprinderi. Puteam organiza concursuri sportive între tinerii din raionul nostru. Aproape în fiecare săptămână și duminică sint organizate excursii individuale în localități mai apropiate sau mai depărtate de București. De ce nu se îngrijește comitetul raional ca aceste excursii să ia un caracter colectiv?”

În continuare, susținut cu aplauze, tov. Popa a propus organizarea unui concurs gen „drușonii vechi” între diferitele organizații de bază din raion cu profil asemănător.

Se poate spune că aproape nu există participare la discuții care să nu facă conferinței raio-

Sanatoriul central Govora primește zilnic noi oaspeți. Situat într-un cadru pitoresc el oferă vizitatorilor toate condițiile pentru o odihnă plăcută.

Gîngania de pe bulevard

(Urmare din pag. 1-a)

Chirică nu-l mai interesează reacția „fuzanului” cum l-ar interesa de pildă reacția lui Miki și a lui Riki. N-are nici un rost. Și așa n-o să-l mai vadă poate niciodată. E mulțumit totuși că, oricum, n-a rămas chiar în pagubă, tot a auzit cineva banorul lui și pleacă fluierînd mai departe.

A fost o vreme cînd Chirică difuza bancurile așa cum le aduna de pe ici, de pe colo, de prin saloanele de dans și de prin fața cinematografulor. Nu se gîndise niciodată că ar putea adăuga ceva la ele. Cu timpul însă practica l-a dezvolțat sub clăie unelte „scipiri” și în cele din urmă Chirică a ajuns să fie el însuși un „creator”. Metoda era simplă, dar cât zbucium i-a trebuit lui pînă s-o afle! Și de aci încolo, tot ce apăsă noi în oras, pentru Chirică nu reprezenta altceva decît materialul brut pe care printre-o filieră de imbecil și supune prelucrărilor sale. De pildă: Chirică se duce la film, într-o sală cu instalație de cinematoscop. Își muncște mintea, se concentrează la maximum „gîndindu-se ce banc să-și ia, pe seama faptului care l-a atras cel mai puternic atenția. În cazul nostru: lătrărea cîntărilor. Asta! se izbește el cu palma peste frunte și iese afară, bișbiind printre bănci, locind oamenii, să nu piardă intîlnirea cu Miki și Riki. „Parcă-asa vrea să văd ce mutre o să facă!”

Și într-adevăr mutra „colegilor” să exprime cea mai idioată utimire cînd Chirică le spune: „Bă, de cînd nu o-am văzut, o-ați îngrășat ca un cinematoscop!” Într-o clipă de asemenea succes Chirică e de-a dreptul fericit și toți oamenii care trec pe stradă i se par mici și insensibili, fără nici un rost pe lume. Niste „fazan” și alti. Fazani și fazanice. Fazani mai mici și fazani mai mari. Ei privește cu un aer preponderent și îi vine să le arunce la fiecare cite o coajă de sămînță în frunte. Obosit, oarecum, după atîta frămîntare și reflecție, Chirică se gîndește să mai treacă și pe-acasă.

— Îmi dai mamă ceea să mă-nine, sau nu?
Mama nu-l întrebă de Chirică unde a fost. Inima ei însă simte că nu-i bun ceea ce face și se teme zădărnîc cum soare hulaș din supă. Seamănă cu un

pușcăriaș evadat. Citeadată își învinge teama și-i spune:
— Chirică, ziceai c-o să lucrezi. Eu n-o să mai pot și soră-tă...
Atunci Chirică aruncă limba în farfurie cu zgomot.
— Iar începi mamă? Se răstește el. Nu ț-am spus că am vorbit cu ăla, cu directorul. Așteaptă. De cite ori să-ți spun? Și soru-mea, oia, dacă nu-i convine, să plece. Să se mărite, lo-tele colo!
De citva timp Chirică nu mai mîncîcă acasă. „Astea-s nebune. Decît să-mi scoată ochii...” Vine numai seara. Restul timpului și-l petrece pe stradă în cîrțutea marilor sale pasioni. Miki și Riki oameni mai practici l-au învățat să rezolve și problema „potolu-

lui” așa că principala lui activitate se deslășoară acum nestîngherit.
Îl întînesc de multe ori pe Chirică, lată-l în fața cinematografului „Lumina” rezemat de zid și mîncînd semințe. Stă într-un picior iar cu celălalt și proptit de zidul clădirii de pară ar fi-me-o să nu se prăbușească peste trecători. Chirică să-și aice multă vreme și așteaptă să se apropie ora cînd ca începe filmul. De astă dată nu în treabă-tăre unei „descoperiri” ci pentru o activitate practică. Are de „plăcut” citeva bilete la „negru”, lucru pe care-l face acum aproape zilnic. Inedelectiv de sercici, „plînea” cum spune el. Ca din pămint ț-apar lîngă el colegii și totodată concurenții. Unde dîntre ei, Miki, lung și desirat, cu nîmci deosebit ca înfășurarea de Chirică îi dă un ghiont în loc de bun găsit: „O luși înainte?” ofule, cite ai plasat bă, Kiki?” și-l face cu ochiul. Chirică, alias Kiki,

vrea să-i răspundă, dar n-are timp. În fața cinematografului s-au adunat oameni în așteptarea spectacolului. Kiki (Chirică) se cîră printre ei, se răducește în dreapta și în stînga cu „mîinile vîrite adine în buzunare, pricește lung la cei din juru-i cîntăruind parcă și din cînd în cînd șoptește discret, prîcînd cu teamă în toate părțile: „am două bilete plus, care lei două bilete?” După toată cîntăreala lui în sfîrșit găsește o pereche tînd care n-a avut prevederea să-și ia din timp bilete și-i plasează „marfa”.

Lumea din fața cinematografului s-a risipit, și după ce l-a cumpărat o frumuleț, se propiește de bara de fier din fața cîrțutei într-un cot. Mușcă din piine cite un dumatic de-4 umple gura și mestecă molcom, cu ochii pe hîmăndă închisă. Un soare primăvărat, împrăprie cu dărnice raze căldute. Kiki se întinde și cască, apoi iar se întinde. Pentru moment e mulțumit. Stomacul l-a lăsat în pace. Scoate de pe undea un mușcă de fier și-l aprinde. Apoi rămîne mai departe răsîrînt pe bara din fața cîrțutei. Pe stradă trec oameni, unii grăbiți, alții cu pas domol. Trec și tineri, mulți tineri. Pe Kiki nu-l bagă nimeni în seamă. După cite un trecător îi aruncă o privire fugărită: mai întrebătoare, apoi plină de repulzie. Dar pe Kiki nu-l deranjează. E mulțumit. A rezolvat și azi problema cu „potolul” și „alea” n-o să mai aibă cu ce să-1 „scoată ochii”. E cald, e soare, boarea de cîntă dîntre ușor și Kiki stă răsîrînt la soare, sprijinit pe cele două picioare care se termină în cei doi pantofi cu cele trei rînduri de lăpș. Îl privește și eu. Îl privec atent și abuz acum desleg enigma speției sale. Kiki nu e a gînganie historică. E o gînganie care trăiește acum, în timpurile noastre, sub ochii noștri, pe străzile noastre. Kiki e un soi de ploșniță de carne, spre deosebire de cele atare, își frînge existența mîzere cu bulevard.

...A trecut un an de cînd Chirică și-a comandat pantofii la cîmzar și de cînd l-am bînuit transformarea. Cu toate că metamorfoza sa începe, cu siguranță, cu mult mai înainte, probabil, de atunci de cînd s-a împletit cu ceilalți doi cagăbani, pun totuși la socoteală numai un an și mă duc să mă înterez la un cunoscător: cit timp trăiește oare o ploșniță?

Sărbătorirea Zilei internaționale a foștilor deținuți și deportați politici antifasciști

Asociația foștilor deținuți și deportați politici antifasciști din R.P.R. a organizat joi după-amiază o adunare publică la Casa prieteniei romino-sovietice cu prilejul zilei de 11 aprilie, Ziua internațională a foștilor deținuți și deportați politici antifasciști.

Cuvîntul de deschidere a adunării a fost rostit de tov. Mihai Ghișu Bujor, președintele Asociației foștilor deținuți și deportați politici antifasciști din R.P.R.

A dat apoi cuvîntul tov. Gheorghe Vasilescu, membru supliment al C.C. al P.M.R., vechi militant al mișcării muncitorești din țara noastră și fost deținut politic în lagărele hitleriste.

La sfîrșitul adunării tov. Gh. Vidrașcu a dat citire unei moțiuni către Federația internațională a rezistenței prin care foștii deținuți și deportați politici din țara noastră și oameni muncii din Capitală își afirmă cu tărie hotărîrea de a lupta alături de toate popoarele iubitoare de pace împotriva pînăvîrii fascismului, pentru preîntîmpinarea unui nou război mondial.

Au început însămîntările porumbului

În actuala campanie agricolă de primăvară, tractoriștii și întreg colectivul de muncă de la gospodăria de stat „Tudor Vladimirescu”, raionul Arad, au reușit frumose succese. Gospodăria a terminat însămîntarea culturilor din prima etapă încă înainte de 20 martie.

După aceasta, colectivul de muncă a început pregătirea pentru însămîntările porumbului. Pe lîngă pregătirea utilajelor și a seminței, citeva zile la rînd s-a urmarit temperatura solului. De îndată ce aceasta temperatură s-a menținut citeva zile între 9-11 grade, conducerea gospodăriei a luat măsuri pentru începerea însămîntărilor porumbului.

Și de data aceasta, tractoriștii și ceilalți muncitori, în mare majoritate tineri, s-au găsit la posturile lor. Ei au reușit să însămînteze în 3 zile 157 ha.

V. GHIDARCEA
Correspondent

Scintela SPORT

A X-a ediție a „Cursul Scintei”

R. Klein a sosit primul la Orașul Stalin

Nici nu am ieșit bine din București și în grosul plutonului are loc o buculadă — de pe urma căreia are de suferit Gh. Calcișcu (clăstigătorul ediției de anul trecut) care se rămește și va continua cursa... în mașina. Abia la kilometrul 19 plutonul începe să se lărămățeze. Printre cicliștii din frunte se află bulgarul C. Iliev și C. Dumitrescu, care vor fi nedespărțiți pînă la sfîrșitul etapei.

La Snagov, cel care încearcă o evadare, este Ion Constantinescu (C.C.A.). El rulează în continuare de unul singur pînă la Ploști, trecînd primul punctul de sprint. Orașul petroliferilor îi întîmpină pe cicliști în haine de sărbătoare. Mii și mii de cetățeni, alinați pe traseu aplaudă cu entuziasm caravana sportivilor. Constantinescu continuă să alerge de unul singur pînă la ieșirea din Ploști unde este prins de N. Maxim și I. Vasile. Acești trei fugari vor fi ajunși apoi cu 5 km. înainte de Cîmpina, de plutonul condus de C. Dumitrescu și C. Iliev. La ieșirea din Cîmpina o nouă evadare: de data aceasta este vorba de tînarul și talentatul Ștefan Porceanu. Incepe urcusul pantei Posada, examenul cel mai greu pentru cicliști. Cei mai buni călărători se dovedesc a fi C. Dumitrescu, C. Iliev, L. Zanoni, R. Klein, care și ajung pe Porceanu și trec în această ordine peste virful Posadei.

Urmează coborîrea pe serpentine, unde cu toată viteza amenințătoare cu care se alegează, cicliștii se regrupează. Pînă la Poiana Tapului în pluton este „îmiste”. Apoi evadază tînarul ciclist R. Klein. El a prins momentul cel mai prielnic și de unul singur părăndește în orașul său natal, La Orașul Stalin, și s-a făcut o primărie călduroasă, ca dealtul tuturor cicliștilor. R. Klein trece primul linia de sosire pe Stadionul Tineretului din localitate în acelașii timp de prezenți, cîștigînd astfel prima etapă din „Cursa Scintei”. Arbitrii îl cronometrează cu timpul de 4h 48'35". Al doilea trece linia de sosire L. Zanoni cu timpul de 4h 49'31", iar al treilea Ștefan Porceanu în fruntea plutonului în care se află în ordine Gh. Serban, C. Iliev, I. Vasile, C. Șandru, N. Maxim, P.

R. LUCIAN

Aviz „senatorilor de drept”

Tribunalele goale, lipsa arbitrilor și a tabelii de marcaj, lîi crea impresia unui meci... în familie. Disputa va de pe teren răsănorat însă iubea această prezumpție.

Am fost ieri după amiază pe stadionul „23 August” marțor la un examen interesant. Jurii antrenorii C. Braun și B. Marian, precum și antrenorul de stat Gh. Popescu au examinat cu multă severitate un lot de tineri jucători divizionari din provincie, susceptibili de a juca în echipele reprezentative de tineret ale R.P.R.

Introducerea acestei metode, pare într-adevăr a fi o măsură fericită, care îi va ajuta pe antrenorii și pe selecționeri să jorneze și să pregădească o echipă „tare”. Cele trei etape de pregătire, jocurile de verificare-eliminatoire, pentru componența acestui lot, de alfel ca și întregul sistem prezintă un „atenant” periculos la adresa echipei reprezentative de tineret a țării. Puteam spune, că alături de Mateianu, Bîscă, Raab, Bukossy, Bodo, și alții tineri fotbalști de real talent și cu mari perspective, pentru postul respectiv în echipa reprezentativă. Cert este însă faptul că acest sistem de pregătire care a început cu aproape 60 de tineri jucători va constitui un stimul și pentru cei care se consideră consacrați serios pentru a apăra postul de Antrenor C. Braun și să remarce ieri citeva nume (de alfel cunoscuți): Sakacs Il-fundas stînga (Or. Stalin); Farbas Il-half stînga (Petrosani); Costea-atacînt stînga (București). Totuși nu sint excluse nici surprizele. Într-adevăr miza este mare: echipa reprezentativă de tineret va întîlni Anglia, Suedia și va pleca apoi la Budapesta, unde va juca la 13 și apoi la 17 iulie în noaptea pentru a se acomoda cu astfel de meciuri. De acolo echipa va pleca în Polonia pentru a sustine o întîlnire cu echipa de tineret a acestei țări. Drumul următor va fi spre Moscova la Festival. Dece aviz amatorilor: locurile „senatorilor de drept” se află în pericol!

M. Z.

Pe scurt

★ CAIRO. Comitetul olimpic egiptean a hotărît în cursul ultimei sale reuniuni să propună organizarea Jocurilor Olimpice din anul 1964 în orașul Cairo. După cum anunță ziarul „Al Ahram” încă de pe acum au început să fie luate măsuri în vederea eventualei organizări a Olimpiadei.

★ VARȘOVIA. Prima cursă eliminatoire a cicliștilor polonezi înaintea celei de a X-a ediții a „Cursului Păcii” Praga-Berlin-Varșovia — s-a deslășurat miercuri în Silezia, pe un traseu cu profil muntos în lungime de 120 km. Startul a fost luat de 91 de aletargi, victoria revenind lui Chwiendacz în timpul de 3h12'21". Urmat în acelașii timp de Komuniewski, Bugalski și Wiekowski. Pe locurile următoare s-au clasat Paradowski, Giewaty, Stabinski, Osiek, Podobas și Grabowski.

Printre muncitorii fruntași de la combinatul agroalimentar „30 Decembrie” din raionul Vidra regiunea București se numără și tînră ingrijitoare Gheorghita Neagu din secția de creștere a pulilor la baterii. Cei 2270 puși soși din incubatoare, pe care-i îngrijește, este o dovadă a dragostei și priceperii pe care tînră ingrijitoare le depune în munca ei de fiecare zi.

In fotografie: tînră ingrijitoare, Gheorghita Neagu îngrijind pușii.

Implinirea a cinci sute de ani de la înscăunarea lui Ștefan cel Mare — una din cele mai reprezentative figuri de conducători din istoria patriei — este un prilej de aducere aminte și de cîntare a unor fapte glorioase din trecutul de luptă al poporului nostru, pentru independență, pentru libertate și propășire, împotriva cetroptorilor străini.

Istoriografia burgheză a prezentat, în cea mai mare măsură, incomplet și fals întreaga istorie a poporului nostru. Victoriile împotriva dușmanilor le-au reputat boierii, iar domii strălucii au fost numiți aceia care n-au ieșit din cuvîntul boierilor, afirmă unii din reprezentanții istoriografiei amintite. La fel și Ștefan — scria unul din el — a fost mare numai prin faptul și în măsura în care a știut „să-și apropie pe boierii de frunte”.

Lucrurile însă nu stau deloc așa. Documentele și studiile mai noi, bazate pe ele, arată că dimpotrivă, boierii, în toate luptele mari ale lui Ștefan, fie că au lipsit, fie că l-au trădat, pe întreaga jumătate de veac, pe care se întinde domnia lui Ștefan, se dă o luptă crîncenă între domnie și marea boierime între tendința a acesteia din urmă spre realizarea domniei ei social-economice și politice, printre-o politică de lărămîtare feudală, și tendința domniei de linare a anarhiei feudale, de centralizare a statului. Marii boieri tîneau la crearea atîtor stătuțuri în Moldova, cite mari domeniile existau, fiecare din ei a-vînd pe domeniul său drepturile unui domn, cuții și oasle proprii. Ștefan, numai după puțină vreme a văzut că trebuia pus capăt acestei anarhii, că numai un stat centralizat va fi în stare să facă față cu succes pericolului otoman ce se apropia și care primejduia independența Moldovei.

În prima parte a domniei, lupta între cele două tendințe este mai puțin vădită. Ștefan e încă tînar: domnia nu-i este încă suficient de consolidată, atîta vreme cît Petru Aron mai trăia și avea alături de el o parte din marea boierime: marea boierime mai hotăra încă în politica țării și de

a ajuns la o strînsă colaborare și prietenie. Cu aceste țări, ca și mai apoi cu Lituania, cu statul moscovit și chiar cu unele țări din Apus, Ștefan a încercat să se împletenească, a-vînd ca scop suprimarea luptei comune împotriva expansiunii turcești. Cu ajutorul lor, el spera că apărarea independenței Moldovei îl va fi mult ușurată. Unii l-au ajutat, alții nu. Apusenii în frunte cu Papa, l-au tot făgăduit ajutoare, dar ele n-au sosit la Ștefan niciodată.

O politică cu totul deosebită a dus Ștefan față de Tara Romîneasă. A încercat să izbăvească de Răsăritul, cu marele cnezat al Moscovei, alianță care să fie mai eficientă, mai rodnică pentru Moldova, decît cele de pînă atunci.

În acest scop, în afara legăturilor dinastice (căsătoria lui Ștefan cu Evdochia de Kiev și căsătoria fiicei lui Ștefan, Elena, cu Ivan cel Tînar, fiul lui Ivan al III-lea Vasilievici, cu marele cnez al Moscovei) — între Moldova și statul rus s-au creat o serie de alte legături politice, economice și culturale.

Aliața lui Ștefan cu Ivan al III-lea Vasilievici era îndreptată împotriva cetroptorilor turci și a panilor polonezi. Ea l-a adus lui Ștefan un important ajutor, de

care atît turcii cit și panii polonezi au fost nevoiți să țina seama în hotărîrile lor de a cucerii Moldava.

Documentele vremii vorbesc de multe solii schimbate între moldovenii și rușii care în 1481 și pînă în 1503. Una din ele, el spera că apărarea independenței Moldovei îl va fi mult ușurată. Unii l-au ajutat, alții nu. Apusenii în frunte cu Papa, l-au tot făgăduit ajutoare, dar ele n-au sosit la Ștefan niciodată.

O politică cu totul deosebită a dus Ștefan față de Tara Romîneasă. A încercat să izbăvească de Răsăritul, cu marele cnezat al Moscovei, alianță care să fie mai eficientă, mai rodnică pentru Moldova, decît cele de pînă atunci.

În acest scop, în afara legăturilor dinastice (căsătoria lui Ștefan cu Evdochia de Kiev și căsătoria fiicei lui Ștefan, Elena, cu Ivan cel Tînar, fiul lui Ivan al III-lea Vasilievici, cu marele cnez al Moscovei) — între Moldova și statul rus s-au creat o serie de alte legături politice, economice și culturale.

Aliața lui Ștefan cu Ivan al III-lea Vasilievici era îndreptată împotriva cetroptorilor turci și a panilor polonezi. Ea l-a adus lui Ștefan un important ajutor, de

care atît turcii cit și panii polonezi au fost nevoiți să țina seama în hotărîrile lor de a cucerii Moldava.

Documentele vremii vorbesc de multe solii schimbate între moldovenii și rușii care în 1481 și pînă în 1503. Una din ele, el spera că apărarea independenței Moldovei îl va fi mult ușurată. Unii l-au ajutat, alții nu. Apusenii în frunte cu Papa, l-au tot făgăduit ajutoare, dar ele n-au sosit la Ștefan niciodată.

O politică cu totul deosebită a dus Ștefan față de Tara Romîneasă. A încercat să izbăvească de Răsăritul, cu marele cnezat al Moscovei, alianță care să fie mai eficientă, mai rodnică pentru Moldova, decît cele de pînă atunci.

În acest scop, în afara legăturilor dinastice (căsătoria lui Ștefan cu Evdochia de Kiev și căsătoria fiicei lui Ștefan, Elena, cu Ivan cel Tînar, fiul lui Ivan al III-lea Vasilievici, cu marele cnez al Moscovei) — între Moldova și statul rus s-au creat o serie de alte legături politice, economice și culturale.

Aliața lui Ștefan cu Ivan al III-lea Vasilievici era îndreptată împotriva cetroptorilor turci și a panilor polonezi. Ea l-a adus lui Ștefan un important ajutor, de

care atît turcii cit și panii polonezi au fost nevoiți să țina seama în hotărîrile lor de a cucerii Moldava.

Documentele vremii vorbesc de multe solii schimbate între moldovenii și rușii care în 1481 și pînă în 1503. Una din ele, el spera că apărarea independenței Moldovei îl va fi mult ușurată. Unii l-au ajutat, alții nu. Apusenii în frunte cu Papa, l-au tot făgăduit ajutoare, dar ele n-au sosit la Ștefan niciodată.

O politică cu totul deosebită a dus Ștefan față de Tara Romîneasă. A încercat să izbăvească de Răsăritul, cu marele cnezat al Moscovei, alianță care să fie mai eficientă, mai rodnică pentru Moldova, decît cele de pînă atunci.

În acest scop, în afara legăturilor dinastice (căsătoria lui Ștefan cu Evdochia de Kiev și căsătoria fiicei lui Ștefan, Elena, cu Ivan cel Tînar, fiul lui Ivan al III-lea Vasilievici, cu marele cnez al Moscovei) — între Moldova și statul rus s-au creat o serie de alte legături politice, economice și culturale.

Aliața lui Ștefan cu Ivan al III-lea Vasilievici era îndreptată împotriva cetroptorilor turci și a panilor polonezi. Ea l-a adus lui Ștefan un important ajutor, de

care atît turcii cit și panii polonezi au fost nevoiți să țina seama în hotărîrile lor de a cucerii Moldava.

Documentele vremii vorbesc de multe solii schimbate între moldovenii și rușii care în 1481 și pînă în 1503. Una din ele, el spera că apărarea independenței Moldovei îl va fi mult ușurată. Unii l-au ajutat, alții nu. Apusenii în frunte cu Papa, l-au tot făgăduit ajutoare, dar ele n-au sosit la Ștefan niciodată.

O politică cu totul deosebită a dus Ștefan față de Tara Romîneasă. A încercat să izbăvească de Răsăritul, cu marele cnezat al Moscovei, alianță care să fie mai eficientă, mai rodnică pentru Moldova, decît cele de pînă atunci.

În acest scop, în afara legăturilor dinastice (căsătoria lui Ștefan cu Evdochia de Kiev și căsătoria fiicei lui Ștefan, Elena, cu Ivan cel Tînar, fiul lui Ivan al III-lea Vasilievici, cu marele cnez al Moscovei) — între Moldova și statul rus s-au creat o serie de alte legături politice, economice și culturale.

Aliața lui Ștefan cu Ivan al III-lea Vasilievici era îndreptată împotriva cetroptorilor turci și a panilor polonezi. Ea l-a adus lui Ștefan un important ajutor, de

ȘTEFAN CEL MARE

500 de ani de la urcarea pe tron

mun de apărare împotriva cetroptorilor otomani.

În vederea aceluiaș scop, apărarea independenței Moldovei, Ștefan își îndreaptă gîndul spre fuziunea unei alianțe puternice cu Răsăritul, cu marele cnezat al Moscovei, alianță care să fie mai eficientă, mai rodnică pentru Moldova, decît cele de pînă atunci.

În acest scop, în afara legăturilor dinastice (căsătoria lui Ștefan cu Evdochia de Kiev și căsătoria fiicei lui Ștefan, Elena, cu Ivan cel Tînar, fiul lui Ivan al III-lea Vasilievici, cu marele cnez al Moscovei) — între Moldova și statul rus s-au creat o serie de alte legături politice, economice și culturale.

Aliața lui Ștefan cu Ivan al III-lea Vasilievici era îndreptată împotriva cetroptorilor turci și a panilor polonezi. Ea l-a adus lui Ștefan un important ajutor, de

mun de apărare împotriva cetroptorilor otomani.

În vederea aceluiaș scop, apărarea independenței Moldovei, Ștefan își îndreaptă gîndul spre fuziunea unei alianțe puternice cu Răsăritul, cu marele cnezat al Moscovei, alianță care să fie mai eficientă, mai rodnică pentru Moldova, decît cele de pînă atunci.

În acest scop, în afara legăturilor dinastice (căsătoria lui Ștefan cu Evdochia de Kiev și căsătoria fiicei lui Ștefan, Elena, cu Ivan cel Tînar, fiul lui Ivan al III-lea Vasilievici, cu marele cnez al Moscovei) — între Moldova și statul rus s-au creat o serie de alte legături politice, economice și culturale.

Aliața lui Ștefan cu Ivan al III-lea Vasilievici era îndreptată împotriva cetroptorilor turci și a panilor polonezi. Ea l-a adus lui Ștefan un important ajutor, de

mun de apărare împotriva cetroptorilor otomani.

În vederea aceluiaș scop, apărarea independenței Moldovei, Ștefan își îndreaptă gîndul spre fuziunea unei alianțe puternice cu Răsăritul, cu marele cnezat al Moscovei, alianță care să fie mai eficientă, mai rodnică pentru Moldova, decît cele de pînă atunci.

În acest scop, în afara legăturilor dinastice (căsătoria lui Ștefan cu Evdochia de Kiev și căsătoria fiicei lui Ștefan, Elena, cu Ivan cel Tînar, fiul lui Ivan al III-lea Vasilievici, cu marele cnez al Moscovei) — între Moldova și statul rus s-au creat o serie de alte legături politice, economice și culturale.

Aliața lui Ștefan cu Ivan al III-lea Vasilievici era îndreptată împotriva cetroptorilor turci și a panilor polonezi. Ea l-a adus lui Ștefan un important ajutor, de

mun de apărare împotriva cetroptorilor otomani.

În vederea aceluiaș scop, apărarea independenței Moldovei, Ștefan își îndreaptă gîndul spre fuziunea unei alianțe puternice cu Răsăritul, cu marele cnezat al Moscovei, alianță care să fie mai eficientă, mai rodnică pentru Moldova, decît cele de pînă atunci.

În acest scop, în afara legăturilor dinastice (căsătoria lui Ștefan cu Evdochia de Kiev și căsătoria fiicei lui Ștefan, Elena, cu Ivan cel Tînar, fiul lui Ivan al III-lea Vasilievici, cu marele cnez al Moscovei) — între Moldova și statul rus s-au creat o serie de alte legături politice, economice și culturale.

Aliața lui Ștefan cu Ivan al III-lea Vasilievici era îndreptată împotriva cetroptorilor turci și a panilor polonezi. Ea l-a adus lui Ștefan un important ajutor, de

mun de apărare împotriva cetroptorilor otomani.

În vederea aceluiaș scop, apărarea independenței Moldovei, Ștefan își îndreaptă gîndul spre fuziunea unei alianțe puternice cu Răsăritul, cu marele cnezat al Moscovei, alianță care să fie mai eficientă, mai rodnică pentru Moldova, decît cele de pînă atunci.

În acest scop, în afara legăturilor dinastice (căsătoria lui Ștefan cu Evdochia de Kiev și căsătoria fiicei lui Ștefan, Elena, cu Ivan cel Tînar, fiul lui Ivan al III-lea Vasilievici, cu marele cnez al Moscovei) — între Moldova și statul rus s-au creat o serie de alte legături politice, economice și culturale.

Aliața lui Ștefan cu Ivan al III-lea Vasilievici era îndreptată împotriva cetroptorilor turci și a panilor polonezi. Ea l-a adus lui Ștefan un important ajutor, de

mun de apărare împotriva cetroptorilor otomani.

În vederea aceluiaș scop, apărarea independenței Moldovei, Ștefan își îndreaptă gîndul spre fuziunea unei alianțe puternice cu Răsăritul, cu marele cnezat al Moscovei, alianță care să fie mai eficientă, mai rodnică pentru Moldova, decît cele de pînă atunci.

În acest scop, în afara legăturilor dinastice (căsătoria lui Ștefan cu Evdochia de Kiev și căsătoria fiicei lui Ștefan, Elena, cu Ivan cel Tînar, fiul lui Ivan al III-lea Vasilievici, cu marele cnez al Moscovei) — între Moldova și statul rus s-au creat o serie de alte legături politice, economice și culturale.

Aliața lui Ștefan cu Ivan al III-lea Vasilievici era îndreptată împotriva cetroptorilor turci și a panilor polonezi. Ea l-a adus lui Ștefan un important ajutor, de

